

Netušil ale, že ho někdo sleduje.

Jedné noci se k Julianovu domovu přikradl lišák,
využil veškeré své schopnosti a svou lstivost...

... a proskočil přímo Julianovým střešním oknem.

Lišák vycenil zuby...

... a prskal...

... a vrčel, ...

... jenomže k Julianovi se ne a ne dostat.

„Omluvte mě, milý myšáku, myslíte, že byste mi mohl pomoci?“
zeptal se lišák mazaně.

„Pomocť vám?“ vyjekl Julian. „Vždyť jste se mě právě pokusil zblajznout!“

„Ale co vás nemá. Jen jsem k vám chtěl nakouknout,
abych se ujistil, že jste v pořádku,“ lhal lišák, jako když tiskne.

„Nejsem ani trochu v pořádku!

Vaše velká hlava mi zabírá půl domečku!” ohradil se Julian.

„Poslyšte, pokud mi pomůžete, slibuji vám,
že už nikdy mě ani mou velkou hlavu nespátříte,” žadonil lišák.

Julianovi se vůbec nelíbilo, že má doma obrovskou hlavu, a tak nakonec souhlasil.